

Arrest

nr. 311 794 van 26 augustus 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. Sakhi MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2024, dag waarop de wnd. voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de terechtzitting van 14 juni 2024 om 13 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat A. MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 4 september 2022, dient op 5 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 17 februari 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 25 september 2023.

1.3. Op 19 oktober 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun te zijn. U bent geboren in het dorp Ibrahimkhel, gelegen in het district Qarghayi, in de provincie Laghman. U bent op vijf of zesjarige leeftijd samen met uw moeder, vader en drie broers verhuisd naar Babbi, te Haji Abad, gelegen in de provincie Peshawar te Pakistan. Daar bent u tot de vijfde graad naar school gegaan. Na school verkocht u groenten in de bazaar. In de avond ging u naar de madrassa in het dorp. In Pakistan verbleven u en uw familieleden met een Afghan Citizen Card (ACC) die verviel in 2015. Uw familie zat in financiële problemen en jullie kregen regelmatig boetes van de Pakistaanse politie die jullie niet konden betalen. Bijgevolg verhuisde uw familie opnieuw naar Afghanistan. U woonde gedurende twee jaar met uw familie in het dorp Kas Aziz Khan, een subdorp van Behlo gelegen in het district Qarghayi in Laghman.

Anderhalve maand voor uw tweede vertrek ging u samen met uw broer F. (...) en twee vrienden A. (...) en Fa. (...) zwemmen in de rivier nabij uw dorp. Op de terugweg, laat in de avond, zagen jullie drie talibanleden een mijn ingraven aan de brug vlakbij de rivier, op een plaats waar een tank van het Afghaans Nationaal Leger (ANA) geparkeerd stond. De talibs merkten jullie op heb vroegen jullie verder te lopen. U rapporteerde dit incident onmiddellijk bij de dichtstbijzijnde checkpoint van de Afghaanse Nationale Politie (ANP). De ANP arresteerde diezelfde avond de drie mannen. Onder de gearresteerden zat een dorpling genaamd B. (...), de zoon van At. (...), die jullie had herkend bij het voorbijgaan. Daags nadien deden er in het dorp geruchten de ronde over de arrestatie van drie talibanleden. Twee tot tweeënhalve maand later liet de taliban een eerste dreigbrief met datum 19/10/1399 (komt overeen met 8 januari 2021) bij uw thuis achter, met de boodschap dat u zich moesten presenteren voor hun rechtbank. U bent daarop bij uw paternale oom tegenover uw thuis ondergedoken. Tien dagen later ontving uw familie een tweede dreigbrief met datum 29/10/1399 (komt overeen met 18 januari 2021), waarin u met de dood werd bedreigd. Zowel A. (...) als F. (...) hadden ook dreigbrieven ontvangen. Uw paternale oom besloot daarom, in samenspraak met de vaders van uw vrienden, om jullie vlucht uit Afghanistan te regelen. Twee tot drie dagen nadien verlieten jullie samen het land.

U verliet Afghanistan een tweede keer zeven maanden voor de machtsovername van augustus 2021. Aangezien er niet genoeg geld was voor zowel uw reis als die van F. (...), bleef hij bij uw maternale oom in Ibrahimkhel achter. Anderhalve week na uw vertrek hebben uw ouders het dorp Kas Aziz Khan verlaten en zijn zij verhuisd naar Salim Karwan in Kabul. Anderhalve maand na uw vertrek uit Afghanistan heeft de taliban uw ouders twee tot drie keer bezocht. Zij bedreigden uw vader en wilden via hem achter uw en uw broers verblijfplaats komen. Dankzij bemiddeling van de dorpsoudere keerde de taliban nadien niet meer terug.

U reisde via Iran naar Turkije (waar u dertien maanden verbleef). Zeven maanden na uw vertrek, verliet F. (...) Afghanistan richting Iran, waar hij nog steeds verblijft. Vervolgende reisde u via Servië, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk door naar België. U diende op 5 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een kopie van de paspoorten van uw moeder en vader, een kopie van de eerste dreigbrief met datum 19/10/1399 (komt overeen met 8/01/2021), een kopie van de tweede dreigbrief met datum 29/10/1399 (komt overeen met 18/01/2021).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventueel bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, die u zouden beschuldigen van verklikking. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Er moet vooreerst op gewezen worden dat u bij aankomst in België niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers aan geboren te zijn op 3 maart 2005 en verklaarde zichzelf aldus zeventien jaar oud. Er werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 14 september 2022, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op dat moment reeds een leeftijd had van 21.5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar, waardoor u niet kan worden beschouwd als minderjarige (Beslissing Dienst

Voogdij dd. 26/09/2022, p. 2). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

U verliet Afghanistan begin 2021 een tweede keer omwille van problemen met de taliban. U zou zijn beschuldigd van verklikking van een operatie van de taliban (CGVS, p. 15). Uw verklaringen over deze operatie zijn echter weinig plausibel. Zo kan niet worden aangenomen dat de taliban op weinig omzichtige wijze dergelijke aanslag zou voorbereiden. Dat daar niemand op de uitkijk stond om eventuele voorbijgangers te spotten, lijkt wel zeer onvoorzichtig. Verder is het erg vreemd dat de taliban u, uw broer en uw twee vrienden, die op dermate korte afstand van de plaatsing zouden zijn gepasseerd dat zij laat in de avond toch nog een gele bidon met bedrading konden opmerken, zomaar lieten passeren (CGVS, p. 15). Indien jullie daar tegen de verwachtingen van de taliban in waren opgedoken op de plaats waar ze zaken uitvoerden die het licht niet mochten zien, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de aanwezige leden dan meteen actie hadden genomen tegen jullie. Een actie waarbij ze jullie het zwijgen oplegden of een andere manier om ervoor te zorgen dat jullie hun plan niet in de kiem zouden smoren en al zeker niet naar de politie of andere overheidstroepen zouden stappen. De taliban ondernam echter geen enkele actie om het voorgaande tegen te houden. Ze gingen integendeel nog in gesprek met jullie waarbij ze simpelweg vroegen om weg te gaan en niet terug te komen (CGVS, p. 16), een reactie van de taliban die gezien de omstandigheden van de feiten weinig aannemelijk is. Dergelijke gang van zaken komt weinig aannemelijk over.

Er worden verder enkele bijzonderheden opgemerkt betreffende uw rapportage van de feiten. Daar waar u opmerkelijk genoeg meteen onraad rook bij het zien van deze drie gemaskerde personen die een mijn in de grond plaatsten (CGVS p. 15), besloten jullie na de getuigenis vrijwel meteen om aangifte te doen bij de politiecheckpost. Dat jullie diezelfde nacht de feiten nog zouden rapporteren, elk risico naast u neerleggend, en goed wetende dat jullie effectief door de taliban gezien werden en op dat moment de enige voorbijgangers waren, is volstrekt ongeloofwaardig. Bovendien is het zeer onwaarschijnlijk dat u de feiten zomaar zou rapporteren zonder dit eerst met familieleden te bespreken. Ook uw vader bracht u niet op de hoogte (CGVS, p.20). U had uw ouders pas na uw rapportage diezelfde avond nog ingelicht van uw waarnemingen. Zij reageerden begrijpelijkerwijze ontevreden en angstig op uw bekentenis (CGVS, p. 19). Dat u zo roekeloos handelde zonder al na te denken over de reactie van en de gevolgen voor uw gezinsleden, is bovenal merkwaardig. Dergelijke houding lijkt niet in overeenstemming is met het gevaar dat u loopt als getuige. Van een jongeman die een duidelijk zicht had op de controle- en machtsmechanismen van de taliban in zijn regio, is het niet onredelijk om te verwachten dat u eveneens het besef had dat het doorgeven van eender welke informatie over de taliban, ernstige risico's met zich kon meebrengen. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat dit besef bij u op dat moment aanwezig was.

Vervolgens wordt opgemerkt dat uw chronologische voorstelling van de bedreigingen niet lijkt te kloppen. Zo verklaart u dat u getuige was van de plaatsing van de mijn ongeveer een maand tot anderhalve maand voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 15). Echter verklaart u eveneens dat uw familie twee tot tweeënhalve maand na uw getuigenis een eerste dreigbrief, met datum 19/10/1399 (komt overeen met 8 januari 2021), zou hebben ontvangen (CGVS, p. 18). U verklaart dat u op dat moment nog in het dorp verbleef. Ook toen uw familie tien dagen later een tweede brief ontving, was u nog in Afghanistan. Dat terwijl u volgens uw eerdere verklaringen Afghanistan op dat moment reeds had verlaten. Het CGVS merkt deze tegenstrijdigheid op en biedt u de kans hiervoor een verklaring te bieden. U verontschuldigt zich voor deze vergissing en stipt aan dat u steeds ongeveer een periode noemt, maar dat het dus evengoed meer of minder kan zijn (CGVS, p. 19). Dat u geen idee lijkt te hebben wanneer welke bedreiging heeft plaatsgevonden is bovenal merkwaardig. Indien u de bedreigingen effectief zou hebben meegemaakt, zou u daarover ongetwijfeld duidelijke en consistente verklaringen kunnen afleggen, quod non. Inhoudelijk is het bovendien zeer bevreemdend dat uw broer F. (...) in geen enkele van de dreigbrieven vermeld wordt (stukken 4 en 5, vertaling stukken toegevoegd aan blauwe map). Uw jongere broer was nochtans, net als u en uw twee vrienden, aanwezig toen de taliban jullie zag passeren bij het plaatsen van de mijn. Hij werd net als jullie herkend en hij zou na de eerste brief verhuisd zijn naar uw maternale oom in Ibrahimkhel om zichzelf in veiligheid te brengen. Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft de verblijfplaats van uw familie na uw vertrek, bent u ook al inconsistent. U beweert dat uw ouders en uw twee broers anderhalve week na uw vertrek naar Salim Karwan te Kabul zijn verhuisd omwille van de aanhoudende bedreigingen (CGVS, p. 9). Op de DVZ verklaarde u nochtans dat uw familie op dat moment in Kas Aziz Khan zou wonen (DVZ verklaringen, vraag 13A, p. 7). De confrontatie met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen wordt door u beantwoord met een veelzeggende stilte (CGVS, p. 21). Ook wat betreft het vertrek van uw broer F. (...) bent u tegenstrijdig. Hij zou op moment van uw interview bij de DVZ op 15 februari 2023 pas uit Afghanistan vertrokken zijn, zo verklaarde u daar (DVZ verklaringen, vraag 18, p. 9). Op het moment van uw aankomst in België zou F. (...) namelijk nog in Kas Aziz Khan hebben gewoond (Fiche NBMV dd. 5/09/2022, p. 3), en niet in Ibrahimkhel bij uw maternale oom, hetgeen u op het CGVS beweert (CGVS, p. 9).

Ook uw verklaringen over de gebeurtenissen ten aanzien van uw familie na uw vertrek overtuigen niet. Zo zou de taliban uw vader na uw vertrek nog drie keer onder druk zijn komen zetten in Kas Aziz Khan. Die bezoeken vonden plaats anderhalve tot twee maanden nadat u uw huis verliet (CGVS, p. 20). Echter aangezien u eerder beweerde dat uw familie een week na uw vertrek naar Kabul verhuisde omwille van die bedreigingen (CGVS, p. 9), zou dat ook betekenen dat zij niet in Kas Aziz Khan kunnen zijn geweest toen die

bedreigingen plaatsvonden. U slaagt er niet in om een logische chronologische weergave van de feiten te geven, waardoor uw verklaringen wat dat betreft ongeloofwaardig zijn.

Het CGVS wenst nog aan te stippen dat de taliban, die u voor uw vertrek louter met twee dreigbrieven trachtten te bereiken, na uw vertrek plots wel de moeite deden om u thuis te komen zoeken (CGVS, p. 18). Dat zij nalieten dit eerder te doen en zij u daardoor ruim voldoende de tijd gaven om het land te verlaten en hun vervolging te ontvluchten, doet uw geloofwaardigheid verder afbrokkelen. Indien de taliban u daadwerkelijk wensten te bestraffen, zouden ze wellicht daadkrachtiger hebben opgetreden, quod non. Bovendien heeft uw broer F. (...) pas zeven maanden na u het land verlaten, naar eigen zeggen omdat er niet voldoende geld was om jullie beiden uit het land te sturen (CGVS, p. 9). Dat de taliban ook in de periode nadien niks lijkt te hebben ondernomen om hem te zoeken of vervolgen is het vermelden waard. Dat u over de situatie van uw broer bovendien niet meer informatie hebt gevraagd (CGVS, p. 21), lijkt onbegrijpelijk en geeft blijk van een desinteresse die enkel kan worden verklaard door de bedrieglijkheid van uw asielrelaas.

De hierboven nog niet besproken documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. In zoverre uw taskara uw bedrieglijk bevonden leeftijd dient te bevestigen, dient te worden opgemerkt dat dit een onbetrouwbaar document betreft (stuk 1). De paspoorten van uw moeder en vader tonen bovendien louter hun identiteit aan, die hier niet ter discussie staat (stukken 2 en 3). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker

aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van

ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe lijden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire

situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd

geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *iuncto* artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van het artikel toe op zijn situatie. Zo stelt hij dat hij zich buiten zijn land van herkomst bevindt, dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft en dat hij de bescherming van het land van herkomst niet kan inroepen omdat de lokale autoriteiten zelf de vervolgers zijn.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de volgende elementen:

Het profiel van verzoeker als iemand die totaal vervreemd is van het land van herkomst door zijn leven in Pakistan en in Europa.

Door dit lang verblijf is verzoeker eveneens verwesterd. Verzoeker zal bijkomende stukken in de loop van de procedure neerleggen over deze verwestering.

Verzoeker zijn in al die jaren, behalve een kort verblijf, niet teruggekeerd naar Afghanistan. Hoe kunnen ze nu terugkeren naar Afghanistan waar de Taliban aan de macht zijn?

Het feit dat ze jarenlang het onmenselijk leven in Pakistan aanvaard hebben boven een terugkeer naar Afghanistan is een bewijs dat ze daar niets te zoeken hebben.

Verzoeker begrijpt niet dat verweerster juist nu de nood aan de internationale bescherming ten aanzien van Afghanistan behandelt.

Dit in een tijd waar mensen lijden aan honger en waar de barbaarse Taliban aan de macht zijn.

Tijdens de Ghani en Karzai's regime was de situatie duizend keer beter voor de Afghanen en toch kende verweerster sub beschermingsstatus toe aan de Afghanen die geboren en getogen zijn in Pakistan.

Verweerster stelt dat de geloofwaardigheid van verzoeker getast is omdat hij zich als minderjarig voorgesteld heeft in België.

Verzoeker meent dat dit onderzoek niet mag gebruikt worden om een leeftijd te bepalen maar wel de groeistoornis van een blanke familie van middenklasse.

Verzoeker is noch blank, noch behoort hij tot een middenklasse familie.

Het verschil tussen verzoekers verklaringen en het leeftijdsonderzoek is 1,5 jaar.

Het is daarom niet correct om de geloofwaardigheid van verzoeker door dit feit in twijfel te trekken.

Verweerster vindt het vreemd dat Taliban op z'n weinig omzichtige wijze te werk gingen. Verzoeker meent dat ze overal aanwezig zijn in dorp en mensen durven niet om taliban te verklikken.

Verzoeker meent dat de Taliban zagen dat ze kinderen waren en dat kinderen niet durven om taliban te verklikken.

Mocht er sprake zijn van oude mensen zal dan taliban anders gereageerd hebben.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk voor z'n roekeloosheid zonder rekening te houden met de jonge leeftijd van verzoeker.

Verzoeker meent dat in z'n geval wat betreft de roekeloosheid het voordeel van twijfel mag verleend worden.

Verzoeker meent dat verweerster ten onrechte naar de datum van brieven verwijst om van een tegenstrijdigheid te spreken.

Verzoeker meent dat de datum een relatief begrip in Afghanistan is en dat de meeste Taliban laaggeschoolde personen zijn.

Het feit dat de naam van verzoekers broer niet vermeld staat in de brief, mag geen reden zijn om de geloofwaardigheid van verzoekers vrees in twijfel te trekken.

Wat betreft de verblijfplaats van verzoekers ouder en de zijn verklaring bij de DVZ nopens dit punt:

Verzoeker stelt dat bij de DVZ men hem gevraagd heeft vanwaar zijn ouders afkomstig is. Verzoeker heeft de vraag over huidige verblijfplaats niet correct begrepen.

Dezelfde geldt wat betreft het vertrek van zijn broer.

Verzoeker geeft toe dat hij laaggeschoold is en dat hij er en der fouten gemaakt heeft.

Maar deze fouten mag geen reden zijn om de vrees voor vervolging in twijfel te trekken.

Verweerster heeft ook over het hoofd gezien dat Afghanen in Afghanistan mensen zoals verzoeker van spionage beschuldigen.

In het verleden hebben meerdere Afghanen die in Pakistan en Iran geboren en getogen waren zich schuldig gemaakt aan de spionage voor deze 2 landen.

Verzoeker meent dat de percentage van acute ondervoeding in Afghanistan een belangrijk element is voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van B grond.

Verweerster heeft dit element niet onderzocht en ipv schrijft ze een wanzinnig paragraaf:

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio- economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laats taan een opzettelijke handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio – economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Is verweerster zichzelf aan het misleiden of ons of uw Raad door dergelijke nonsens te schrijven?

Neemt uw verantwoordelijkheid en ken subsidiaire beschermingsstatus toe op basis van b grond ipv dergelijke speeltje te spelen.

Verzoeker verwijst naar een rechtspraak van een Nederlandse rechter waarin gesteld wordt dat bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief rekening gehouden moet worden met humanitaire gronden/noodsituatie. In deze rechtspraak houdt de rechter rekening met het voedsel crisis en het algehele acute ondervoeding voor het beoordelen van een intern vluchtalternatief. (zie rechtspraak van rechtbank in Zwolle, 10 juni 2013, nr. 13/467).

Verzoeker meent dat wij in dit geval het niet hebben over beoordeling van een IVA maar over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn.

Dit arrest mag naar analogie toegepast worden bij de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn.

Helft Afgaanse kinderen onder vijf jaar loopt risico op ondervoeding

(...)

<https://www.unicef.nl/pers/2021-10-06-helft-afgaaanse-kinderen-onder-vijf-jaar-loopt-risico-op-ondervoeding>

Heeft verweerster dit rapport gelezen?

Of verwacht ze dat verzoeker naar Afghanistan terugkeert en zich schuldig maakt aan diefstal om voor zijn onderhoud te voorzien?

Of moet hij afstruinen vuilnisbakken bij hotels?

Aftellen naar een regelrechte catastrofe in Afghanistan

Richard Donk

28 oktober 2021 15:55

“(…)”

<https://www.rd.nl/artikel/948542-af-tellen-naar-een-regelrechte-catastrofe-in-afghanistan>

Wat betreft de wijziging van de macht in het land van herkomst en de gevolgen voor verzoeker bij zijn terugkeer:

Verzoeker meent dat de wijziging in de veiligheidssituatie is een nieuw element waarmee verweerster geen rekening gehouden heeft.

Verweerster heeft nagelaten om dit te doen!! Eveneens nagelaten om deze fout te compenseren door aan verzoeker sub beschermingsstatus toe te kennen op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn – omwille van de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verweerster is gewoon bang om zoveel Afghanen in een keer te erkennen en ze verschuift haar verantwoordelijkheid op de schouder van uw Raad.

Verzoeker meent dat mocht een terugkeer een optie zijn geweest, zal hij al eerder teruggekeerd zijn naar het land van herkomst.

Het feit dat hij 3 jaar rondloopt op zoek naar bescherming is een bewijs dat hij niet kan terugkeren.

De terugkeerders worden ook vaak beschouwt door de Taliban als ongelovige personen.

Ook personen die beschouwd worden als ‘verwesterd’ lopen in Afghanistan een risico op vervolging. Dit blijkt uit talrijke bronnen. Zo erkennen de UNHCR-richtlijnen voor het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van asielzoekers uit Afghanistan van 2018 terugkerende Afghanen die gezien worden als ‘verwesterd’ als een risicogroep. Dit wil zeggen dat zij een verhoogd risico lopen slachtoffer te worden van daden van vervolging.

Zie pagina 10 van dit rapport: “(…)”

<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/05/NANSEN-Profile-3-21-Hazaras-Afghanistan.pdf>

Heeft verweerster dit rapport gelezen?

Jonge Afghanen die meer dan 3 jaren in Europa wonen, zijn totaal veranderd en na een verblijf van 2 jaren in Europa is het onmenselijk om hen bescherming te weigeren.

Verzoeker meent nogmaals dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa.

Last but not least het volgende:

Taliban weten dat alle asielverhalen van de Afgaanse asielzoeker tegen de Taliban zijn. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schadalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONew, ‘Fears, Needs of Fleeing Afghans Must be Addressed: Akhundzada’, 8 december 2021 in EUAA, ‘Afghanistan targeting of individuals’, p. 51).

Zie dit werd ook overgenomen in het arrest van de RvV nr.290 024 van 8 juni 2023.

Verzoeker verzoekt uw dienst rekening te houden met dit rapport van DRC:

(...)

Voorals nu na de machtswijziging is hij nog steeds in Europa woont, is een bewijs dat hij niet loyaal zijn aan het regime van Taliban.

(...)

Verzoeker meent daarom juist dat in z'n geval het voordeel van twijfel gerechtvaardigd is.

Verzoeker meent nogmaals dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa.

Dit is eveneens een persoonlijk element waarmee verweerder geen rekening gehouden heeft bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn.

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst naar §39 van het arrest *Elgafaji* over de 'sliding scale'. Verzoeker stelt dat hij de persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt en wijst ook nog op het arrest nr. 290 049 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 8 juni 2023, waarin, zo stelt hij, in een gelijkaardige situatie (geboren en getogen in Pakistan) de beslissing van het CGVS vernietigd werd.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 17 mei 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

3.2. Verzoeker legt op 30 mei 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij stelt:

"Verzoeker wenst de volgende stukken neer te leggen:

Verzoeker wenst te verwijzen naar een arrest van uw Raad en hij meent dat dit arrest van uw Raad volledig van toepassing is in zijn situatie:

De hieronder staande arrest:

Taliban weten dat alle asielverhalen van de Afghaanse asielzoeker tegen de Taliban zijn. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schadelijke tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONew, 'Fears, Needs of Fleeing Afghans Must be Addressed: Akhundzada', 8 december 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51).

Zie dit werd ook overgenomen in het arrest van de RVV nr.290 024 van 8 juni 2023.

Verzoeker meent dat hij bij terugkeer zal vervolgd worden door de Taliban.

Verzoeker komt na het lezen van het bovenvermelde arrest tot de conclusie dat het argument:

In de continentale rechtssysteem hebben de arresten geen precedentwerking.

Niet dienstig mag ingeroepen worden.

Waarom niet?

Omwille van het feit dat dit dossier niet over een individu gaat maar over alle Afghanen die gevisieerd worden door de hoogste religieuze leider van de Taliban.

Wie zijn de Taliban?

Zie het hieronder staande arrest:

Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel er worden geconcludeerd dat de Taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet – tijdelijke en toegankelijke bescherming te beiden.

Rvv 292 539 van 2 augustus 2023

Taliban moeten als actor van vervolging gezien worden, gezien de huidige situatie te wijten zijn aan hun handelingen.

Ze zijn 2,5 jaar aan de macht en zie wat ze in deze periode gedaan hebben. Ze hebben zelfs op 15/03/2023 (The Swedish Committee) weggejaagd vanuit Afghanistan.

<http://www.khaama.com/swedisch-committe-halts-activities-in-afghanistan-amid-rising-pressure/17/3/2024>

Uit verslag van UNAMA blijkt ook dat de situatie in Afghanistan op vele vlakken verslechterd is. Vooral dat nu 69% van de bevolking onder de armoedegrens leeft!!

48. Some 69 per cent of the population lack access to basic items, utilities and essential services to survive. These subsistence insecurities are at much more alarming levels for women and rural populations. While this rate of subsistence insecurity is high, it represents an improvement of 19 percentage points compared with the 85 per cent subsistence insecurity in 2022.

https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_march_2024.pdf

Zie dit werd ook overgenomen in het arrest van de RvV nr.290 024 van 8 juni 2023.

Vooral nu de woordvoerder van Taliban Zabiullah Mohajid verteld heeft dat deze Afghanen bij hun terugkeer moet veroordeeld worden.

Zie [infoMigrants, beschikbaar op: https://www.infomigrants.net/fr/post/34717/un-porteparole-taliban-affirme-queles-afghans-expulses-deurope-se-er-on-t-r-a-d-u-i-t-s-enjustice?fbclid=IwAR2iLgCQMnlaBQ_23NBPRh_f2gLTtAKxMXUTPvN7xTo51oU2YdtKWrTL_Dk&ref=f b](https://www.infomigrants.net/fr/post/34717/un-porteparole-taliban-affirme-queles-afghans-expulses-deurope-se-er-on-t-r-a-d-u-i-t-s-enjustice?fbclid=IwAR2iLgCQMnlaBQ_23NBPRh_f2gLTtAKxMXUTPvN7xTo51oU2YdtKWrTL_Dk&ref=f b)
Verzoeker wenst aan te tonen dat door de Taliban nog steeds vervolgd wordt."

3.3. Verzoeker legt ter terechtzitting van 31 mei 2024 een aanvullende nota neer, waarin gerefereerd wordt aan medische stukken, een mail van de assistent, werkbewijs, schoolbewijs en identiteitskaarten vluchteling in Pakistan, die, op de medische stukken na, bij deze aanvullende nota worden gevoegd. Verzoeker verwijst naar arrest nr. 292 532 van de Raad van 2 augustus 2023 en naar arrest nr. 305 082 van de Raad van 18 april 2024, waarin wordt gesteld dat er niet redelijkerwijze kan verwacht worden dat de verzoeker in kwestie bij een terugkeer naar Afghanistan opnieuw al de onderzoeken dient te ondergaan en de behandelingen die hij in België gekregen heeft, verzwijgt. Verzoeker stelt dat hij met een medisch attest en talloze andere medische stukken in zijn asiëldossier wenst aan te tonen dat hij nog steeds onder intensieve behandeling is en met verwijzing naar voornoemde arresten wenst aan te tonen dat de Raad in het verleden mensen zoals hem internationale bescherming gegeven heeft.

3.4. Replicerend op de aanvullende nota van verweerder legt verzoeker ter terechtzitting van 14 juni 2024 nog een aanvullende nota neer waarin hij verwijst naar een vernietigingsarrest van de Raad nr. 297 075 van 14 november 2023, waarbij een beslissing van het CGVS vernietigd werd omdat de bronnen met betrekking tot de veiligheidssituatie niet voldoende actueel waren gezien de onstabiele aard van de veiligheidssituatie in Afghanistan en omwille van het gebrek aan onderscheid tussen de verschillende situaties in de provincies.

Verzoeker stelt in deze aanvullende nota van 14 juni 2024 dat de thans bestreden beslissing zich baseert op verschillende rapporten, waarvan het meest recente dateert van september 2022, dus van meer dan één jaar geleden, om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen, wat niet kan worden beschouwd als voldoende actueel. Verzoeker wijst op drie recentere rapporten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023; UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023 en CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023) die het CGVS bij zijn aanvullende nota voegt en meent dat deze rapporten weinig tot geen meldingen maken over de veiligheidssituatie in Afghanistan en dat de EUAA en UNAMA rapporten aangeven dat hoewel de veiligheidsincidenten door de taliban inderdaad zijn afgenomen na hun machtsovername medio tot eind augustus 2021, de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen in Afghanistan sindsdien toenemen, dat ook de andere verslagen bevestigen dat willekeurig geweld wel degelijk steeds voorkomt, dat hoewel het laatste EUAA rapport van december 2023 geen gedetailleerde analyse geeft van de veiligheidssituatie per provincie, het wel laat zien dat in vele provincies nog steeds willekeurig geweld voorkomt, dat het rapport bovendien melding maakt van interne ontevredenheid onder de taliban, nu deze niet steeds de posten toegewezen krijgen waarop zij menen recht te hebben, dat de situatie in Afghanistan dan ook verre van gestabiliseerd is, dat gelet op het verloop sedert de machtsovername niet kan gesteld worden dat de taliban geen actor van vervolging zouden uitmaken, nu zij intussen de macht reeds meer dan 2,5 jaar geleden overnamen, dat de vraag rijst waarom zij de veiligheid intern niet kunnen garanderen, dat zij voor deze onveiligheid wel degelijk aansprakelijk gesteld dienen te worden. Tevens stelt verzoeker dat het niet langer opgaat de verantwoordelijkheid van de taliban, voor wat betreft de dramatische socio-economische situatie, te minimaliseren, dat zij deze mee veroorzaken, zo niet verergeren, door hun

houding zowel intern als internationaal, dat de socio-economische terugval mee wordt veroorzaakt door de uitsluiting van de vrouwelijke helft van de bevolking uit het sociaal en economisch leven, dat de situatie sedert de machtsovername bovendien verergert (HRW, *“Out of Sight, Afghans Are Going Hungry”*, 14 maart 2024), dat het steeds duidelijker wordt dat er wel degelijk aanleiding is de taliban verantwoordelijk te stellen voor de huidige situatie (HRW, *“Afghanistan: Aid Cutbacks, Taliban Abuses Imperil Health”*, 12 februari 2024), dat het onterecht is dat het CGVS het feit dat de taliban internationale hulp aanvaarden als argument aanvoert om te stellen dat zij niet verantwoordelijk zouden zijn voor de situatie, dat de taliban duidelijk de hulp enkel aanvaarden als deze in hun kraam past, dat het Zweeds Comité zo op 15 maart 2024 haar activiteiten diende te staken omwille van stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm (Khaama, *“Swedish committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure”*, 17 maart 2024), dat op het vlak van scholing het probleem zich niet enkel stelt voor vrouwen en meisjes, dat scholing voor jongens ook problematisch is geworden (HRW, *“Schools are failing boys too”*, 6 december 2023), dat dient gewezen te worden op het volledige verslag van HRW van februari 2024, dat daarin ook aandacht wordt besteed aan de problematische situatie voor degenen die psychologische problemen hebben, waarvoor zo goed als geen hulp voorradig is, dat betreffende het algemeen standpunt van het CGVS waarbij gesteld wordt dat Afghanen die in Europa verbleven, geen problemen zullen kennen bij het opnieuw leven onder de Afghaanse normen en waarden, omdat zij deze kenden en eigen gemaakt hadden, opgemerkt moet worden dat deze normen en waarden duidelijk niet dezelfde zijn als deze waaronder zij in het verleden leefden, dat immers de taliban een veel strengere en eigen versie van de islam toepast, zodat dit aanleiding zal geven tot zwaar psychische problemen, waarvoor evenmin hulp voorradig is, dat als dit het geval is met studenten die niet in Europa verbleven, het risico voor degenen die uit Europa zouden moeten terugkeren, vaststaand is, dat anderzijds het mandaat van UNAMA verlengd werd met één jaar, precies omdat de nood van de bevolking zo groot is (Ariananews, *“UN security council extends Afghanistan mission mandate for one year”*, 16 maart 2024), dat uit het verslag van UNAMA aan de veiligheidsraad (UNAMA, *Report on Afghanistan*, maart 2024) blijkt dat de situatie in Afghanistan thans nog verslechtert en dit op vele vlakken, dat uit dit verslag eveneens blijkt dat de taliban hun controle op de verplaatsingen in het land vergroten door meer personeel aan te werven voor het bezetten van checkpoints, dat de situatie van vrouwen en van niet-etnische Pashtoun eveneens verergerde, dat de situatie van de scholen eveneens verergerde in die zin dat meer en meer gewicht gegeven wordt aan islamitische lessen in het curriculum, dat de veiligheidsincidenten toenamen, dat burgers en met name ook kinderen wel degelijk geïsoleerd blijven, slachtoffers worden, dat ook voormalig overheidspersoneel en familie geïsoleerd blijven, dat ook de situatie van vrouwen er geenszins op verbeterde en dat ook mannen niet ontsnappen aan lijfstraffen, dat het bekomen van objectieve informatie problematisch blijft, nu journalisten in uiterst moeilijke omstandigheden dienen te werken, dat UNAMA zo onder meer rapporteert dat verslaggeving tegen de *de facto*-autoriteiten één jaar gevangenisstraf oplevert, dat de gevangenen overvol zitten en dat de leefomstandigheden aldaar beneden de menselijke waardigheid zijn, dat het risico in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen dan ook wel degelijk aan de taliban, de huidige *de facto*-overheid te wijten is, dat volgens het laatste verslag van UNAMA 69% van de bevolking onder de armoedegrens leeft, dat het feit dat er een verbetering is tegenover 2022 een schrale troost is, dat de gedwongen terugkeerders uit de buurlanden de economische situatie er niet op verbeteren, nu de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan, dat de economie dan ook duidelijk krimpt, dat de verwachtingen meer dan pessimistisch zijn, dat het voormalig overheidspersoneel nog steeds geïsoleerd wordt, dat het risico om in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen dan ook aangetoond wordt, dat minstens dient vastgesteld te worden dat het CGVS desbetreffende niet het minste onderzoek uitvoert.

Verder wijst verzoeker erop dat het CGVS, wat de mogelijkheden van veilige terugkeer uit het Westen betreft, impliciet maar zeker toegeeft dat zij niet over gegevens beschikt met betrekking tot een terugkeer uit het Westen, dat er enkel gedwongen repatriëringen zijn vanuit het Westen omwille van terrorisme en het aldus gaat om personen die duidelijk niet verwesterd waren, dat wat vrijwillige terugkeer betreft, naast de cijfers van 1,2 miljoen terugkeerders vanuit Iran, duizenden vanuit Pakistan, wat eerder verplaatsingen zijn naar aanleiding van de oorlog, er geen betrouwbare cijfers zijn behalve deze van UNHCR van 2022, dat op 6 424 terugkeerders geregistreerd door UNHCR er 6 029 vanuit Pakistan kwamen, 372 uit Iran en slechts 23 vanuit niet buurlanden, dat dit niet gelijkgeschakeld kan worden met een terugkeer vanuit het Westen, dat het dan ook onterecht is dat het CGVS omwille van een gebrek aan informatie voorhoudt dat er geen problemen zouden zijn, dat het percentage terugkeerders vanuit het Westen dusdanig klein is dat daaruit, zeker voor wat betreft verwesterde jongeren of deze die aldus gepercipieerd riskeren te worden, geen veilige terugkeermogelijkheden kunnen afgeleid worden. Verzoeker wijst tevens op het standpunt van UNHCR en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) betreffende een stop op gedwongen terugkeer en verwijst ook naar rapporten van EUAA van januari en december 2023.

Verzoeker meent dat ook de volgende verslagen en informaties de problematische situatie bij terugkeer onderstrepen:

- Pakistan Today, *“Afghanistans deteriorating situation”*, 10 maart 2024
- The Diplomat, *“A Reality Check on Afghanistan’s Isolation Under the Taliban”*, 24 februari 2024

- HRW, *World Report, Country Chapters, Afghanistan*
- UNAMA, *The treatment of detainees in Afghanistan*, september 2023
- OHCHR, *“UN experts call for protection of Afghan nationals in Pakistan”*, 6 december 2023
- UNOCHA, *Afghanistan Humanitarian Needs and Response Plan 2024*, 23 december 2023
- UNHCR, *Afghanistan Situation Update*, 1 februari 2024.

Verzoeker benadrukt tot slot dat er zich *in casu* werkelijk een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering, voordoet en stelt dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem eenvoudigweg ondenkbaar is, gezien het risico om als verwesterd te worden geïdentificeerd en dus het risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wel degelijk bestaat.

Tot slot wijst verzoeker er nogmaals op dat de recente berichtgeving vanuit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, waarbij vastgesteld moet worden dat het CGVS nalaat enige update te doen van haar informatie en dit sedert maanden, dat uit met name de bijgebrachte informatie van HRW voor wat betreft de situatie van schoolgaande jongeren het risico in geval van terugkeer vaststaand is, dat de *rule of law* in Afghanistan niet geldt. Verzoeker meent dan ook dat in die omstandigheden en gelet op zijn minderjarigheid er minstens aanleiding moet zijn om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS.

Hij voegt bij deze aanvullende nota van 14 juni 2024 medische stukken evenals een aanbevelingsbrief van zijn werkgever.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventueel bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.”*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn aanvullende nota van 14 juni 2024 een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan. Hij stelt dat de thans bestreden beslissing zich baseert op verschillende rapporten, waarvan het meest recente dateert van september 2022, dus van meer dan één jaar geleden, om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen, wat niet kan worden beschouwd als

voldoende actueel. Verzoeker wijst op drie recentere rapporten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023; UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023 en CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023) die het CGVS bij zijn aanvullende nota voegt en meent dat deze rapporten weinig tot geen meldingen maken over de veiligheidssituatie in Afghanistan. Voorts stelt verzoeker dat het bekomen van objectieve informatie problematisch blijft, nu journalisten in uiterst moeilijke omstandigheden dienen te werken en dat UNAMA zo onder meer rapporteert dat verslaggeving tegen de *de facto*-autoriteiten één jaar gevangenisstraf oplevert. De Raad wijst er vooreerst op dat het CGVS bij aanvullende nota van 17 mei 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts betwist de Raad niet dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de Taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *Guidance note* van februari 2022.

De Raad houdt in zijn beoordeling rekening met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad merkt ook nog op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift en zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting van 14 juni 2024 tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoeker en om tot een oordeel te komen omtrent de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden zou zijn, ziet de Raad verder niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze het gelijkheidsbeginsel door verweerder zou zijn geschonden. Dit onderdeel van het tweede middel is daarom onontvankelijk.

In zoverre verzoekers betoog omtrent arrest nr. 290 049 van 8 juni 2023 van de Raad zou kunnen betrokken worden op het aanvoeren van een schending van het gelijkheidsbeginsel, verwijst de Raad naar wat hieromtrent *infra* wordt uiteengezet. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.7.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban omdat hij, zijn broer F. en twee vrienden aan de politie verklikten dat drie talibs een mijn plantten onder een brug, de drie talibs om die reden door de politie gearresteerd werden en hij vervolgens door de taliban met de dood bedreigd werd.

4.7.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker bij aankomst in België niet de waarheid heeft verteld wat zijn leeftijd betreft, dat hij tijdens zijn inschrijving bij de DVZ immers aangaf geboren te zijn op 3 maart 2005 en zichzelf aldus zeventien jaar oud verklaarde, dat er op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 14 september 2022, werd vastgesteld dat zijn minimumleeftijd hoger ligt dan hij beweerde, dat uit dit onderzoek immers bleek dat hij op dat moment reeds een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, waardoor hij niet kan worden beschouwd als minderjarige en dat de vaststelling dat hij zich onterecht als minderjarige voordeed zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaanvraag omdat:

“U verliet Afghanistan begin 2021 een tweede keer omwille van problemen met de taliban. U zou zijn beschuldigd van verklikking van een operatie van de taliban (CGVS, p. 15). Uw verklaringen over deze operatie zijn echter weinig plausibel. Zo kan niet worden aangenomen dat de taliban op weinig omzichtige wijze dergelijke aanslag zou voorbereiden. Dat daar niemand op de uitkijk stond om eventuele voorbijgangers te spotten, lijkt wel zeer onvoorzichtig. Verder is het erg vreemd dat de taliban u, uw broer en uw twee vrienden, die op dermate korte afstand van de plaatsing zouden zijn gepasseerd dat zij laat in de avond toch nog een gele bidon met bedrading konden opmerken, zomaar lieten passeren (CGVS, p. 15). Indien jullie daar tegen de verwachtingen van de taliban in waren opgedoken op de plaats waar ze zaken uitvoerden die het licht niet mochten zien, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de aanwezige leden dan meteen actie hadden genomen tegen jullie. Een actie waarbij ze jullie het zwijgen oplegden of een andere manier om ervoor te zorgen dat jullie hun plan niet in de kiem zouden smoren en al zeker niet naar de politie of andere overheidstroepen zouden stappen. De taliban ondernam echter geen enkele actie om het voorgaande tegen te houden. Ze gingen integendeel nog in gesprek met jullie waarbij ze simpelweg vroegen om weg te gaan en niet terug te komen (CGVS, p. 16), een reactie van de taliban die gezien de omstandigheden van de feiten weinig aannemelijk is. Dergelijke gang van zaken komt weinig aannemelijk over.

Er worden verder enkele bijzonderheden opgemerkt betreffende uw rapportage van de feiten. Daar waar u opmerkelijk genoeg meteen onraad rook bij het zien van deze drie gemaskerde personen die een mijn in de grond plaatsten (CGVS p. 15), besloten jullie na de getuigenis vrijwel meteen om aangifte te doen bij de politiecheckpost. Dat jullie diezelfde nacht de feiten nog zouden rapporteren, elk risico naast u neerleggend, en goed wetende dat jullie effectief door de taliban gezien werden en op dat moment de enige voorbijgangers waren, is volstrekt ongeloofwaardig. Bovendien is het zeer onwaarschijnlijk dat u de feiten zomaar zou rapporteren zonder dit eerst met familieleden te bespreken. Ook uw vader bracht u niet op de hoogte (CGVS, p.20). U had uw ouders pas na uw rapportage diezelfde avond nog ingelicht van uw waarnemingen. Zij

reageerden begrijpelijkerwijze ontevreden en angstig op uw bekentenis (CGVS, p. 19). Dat u zo roekeloos handelde zonder al na te denken over de reactie van en de gevolgen voor uw gezinsleden, is bovenal merkwaardig. Dergelijke houding lijkt niet in overeenstemming is met het gevaar dat u loopt als getuige. Van een jongeman die een duidelijk zicht had op de controle- en machtsmechanismen van de taliban in zijn regio, is het niet onredelijk om te verwachten dat u eveneens het besef had dat het doorgeven van eender welke informatie over de taliban, ernstige risico's met zich kon meebrengen. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat dit besef bij u op dat moment aanwezig was.

(...)

(...)

Ook uw verklaringen over de gebeurtenissen ten aanzien van uw familie na uw vertrek overtuigen niet. Zo zou de taliban uw vader na uw vertrek nog drie keer onder druk zijn komen zetten in Kas Aziz Khan. Die bezoeken vonden plaats anderhalve tot twee maanden nadat u uw huis verliet (CGVS, p. 20). Echter aangezien u eerder beweerde dat uw familie een week na uw vertrek naar Kabul verhuisde omwille van die bedreigingen (CGVS, p. 9), zou dat ook betekenen dat zij niet in Kas Aziz Khan kunnen zijn geweest toen die bedreigingen plaatsvonden. U slaagt er niet in om een logische chronologische weergave van de feiten te geven, waardoor uw verklaringen wat dat betreft ongeloofwaardig zijn.

Het CGVS wenst nog aan te stippen dat de taliban, die u voor uw vertrek louter met twee dreigbrieven trachtten te bereiken, na uw vertrek plots wel de moeite deden om u thuis te komen zoeken (CGVS, p. 18). Dat zij nalieten dit eerder te doen en zij u daardoor ruim voldoende de tijd gaven om het land te verlaten en hun vervolging te ontvluchten, doet uw geloofwaardigheid verder afbrokkelen. Indien de taliban u daadwerkelijk wensten te bestraffen, zouden ze wellicht daadkrachtiger hebben opgetreden, quod non. Bovendien heeft uw broer F. (...) pas zeven maanden na u het land verlaten, naar eigen zeggen omdat er niet voldoende geld was om jullie beiden uit het land te sturen (CGVS, p. 9). Dat de taliban ook in de periode nadien niks lijkt te hebben ondernomen om hem te zoeken of vervolgen is het vermelden waard. Dat u over de situatie van uw broer bovendien niet meer informatie hebt gevraagd (CGVS, p. 21), lijkt onbegrijpelijk en geeft blijk van een desinteresse die enkel kan worden verklaard door de bedrieglijkheid van uw asielrelaas.

De hierboven nog niet besproken documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. In zoverre uw taskara uw bedrieglijk bevonden leeftijd dient te bevestigen, dient te worden opgemerkt dat dit een onbetrouwbaar document betreft (stuk 1). De paspoorten van uw moeder en vader tonen bovendien louter hun identiteit aan, die hier niet ter discussie staat (stukken 2 en 3). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.7.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.7.1.4. Verzoeker stelt dat hij in al die jaren, behalve een kort verblijf, niet teruggekeerd is naar Afghanistan, wat geenszins strookt met zijn eerder op het CGVS afgelegde verklaring dat hij gedurende de twee jaar voor zijn vertrek in Afghanistan heeft gewoond (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4-5). Dat hij thans voorhoudt dat hij, behalve een kort verblijf, niet is teruggekeerd naar Afghanistan, is niet ernstig. Een verblijf van twee jaar kan bezwaarlijk worden beschouwd als een kort verblijf.

Waar hij zich de vraag stelt hoe 'ze' nu kunnen terugkeren naar Afghanistan waar de taliban aan de macht zijn, merkt de Raad op dat verzoeker, buiten zijn vluchtrelaas en zijn verwestering, die op pertinente wijze in

de bestreden beslissing werden beoordeeld en in onderhavig arrest nogmaals worden onderzocht, geen andere concrete elementen aanhaalt waaruit zijn vrees voor de taliban kan blijken. In zoverre verzoeker met dit betoog doelt op mogelijke problemen omwille van “*totale vervreemd(ing) (...) van het land van herkomst door zijn leven in Pakistan*”, merkt de Raad op dat uit het loutere gegeven op zich dat verzoeker enige tijd in Pakistan heeft verbleven geen nood aan internationale bescherming in zijn hoofde kan afgeleid worden. De nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, *in casu* Afghanistan. Uit de EUAA *Country Guidance* van januari 2023 blijkt overigens dat de behandeling in Afghanistan van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen. Verzoeker toont met voornoemde vage en algemene vraagstelling niet aan dat er in zijn geval sprake is van een dergelijk uitzonderlijk geval. Hij stelt weliswaar totaal vervreemd te zijn van het land van herkomst door zijn leven in Pakistan, maar maakt dit geenszins aannemelijk, nu uit zijn verklaringen op het CGVS blijkt dat hij gedurende de twee jaar voor zijn vertrek in Afghanistan heeft gewoond (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4-5), alwaar hij werkte en naar de moskee ging (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10) en, buiten het incident en de daaropvolgende bedreigingen die de kern uitmaken van zijn asielrelaas, geen problemen kende (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 18).

4.7.1.5. Waar verzoeker stelt dat het feit dat ze jarenlang het onmenselijk leven in Pakistan hebben aanvaard boven een terugkeer naar Afghanistan een bewijs is dat ze daar niets te zoeken hebben, gaat hij eraan voorbij dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde gedurende de twee jaar voor zijn vertrek in Afghanistan te hebben gewoond (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5) en verklaarde, buiten het incident en de daaropvolgende bedreigingen die de kern uitmaken van zijn asielrelaas – dat overigens ongeloofwaardig wordt geacht –, geen problemen kende (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 18). Er blijkt aldus niet dat hij daar ‘niets te zoeken’ heeft. De Raad merkt verder op dat verzoeker zijn nood aan internationale bescherming *in concreto* dient aan te tonen en dit niet louter kan afgeleid worden uit het feit dat hij jarenlang het ‘onmenselijk’ leven in Pakistan heeft aanvaard.

4.7.1.6. Met het betoog dat hij niet begrijpt dat de commissaris-generaal juist nu de nood aan internationale bescherming ten aanzien van Afghanistan behandelt, slaagt verzoeker er niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., te weerleggen of er een ander licht op te werpen. De Raad wijst erop dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet inderdaad moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker. *In casu* heeft verzoeker aangegeven over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. De commissaris-generaal heeft verzoekers vrees dan ook terecht ten aanzien van Afghanistan onderzocht. Dat mensen thans honger lijden in Afghanistan en de “*barbaarse*” taliban er aan de macht zijn, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

4.7.1.7. In de bestreden beslissing wordt op pertinente wijze gesteld dat verzoeker bij aankomst in België niet de waarheid heeft verteld wat betreft zijn leeftijd, dat hij tijdens zijn inschrijving bij de DVZ immers aangaf geboren te zijn op 3 maart 2005 en zichzelf aldus zeventien jaar oud verklaarde, dat er op basis van een medisch onderzoek werd vastgesteld dat zijn minimumleeftijd hoger ligt dan hij beweerde, dat uit dit onderzoek immers bleek dat hij op dat moment reeds een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar, waardoor hij niet als minderjarige kan worden beschouwd.

Verzoeker betoogt vooreerst dat dit onderzoek niet mag gebruikt worden om een leeftijd te bepalen maar wel voor de bepaling van een groeistoornis van een blanke familie van middenklasse, dat hij noch blank is, noch behoort tot een middenklasse familie.

Wat verzoekers leeftijd betreft, steunt verweerder zich in de bestreden beslissing op de beslissing van de Dienst Voogdij, die zich in het administratief dossier bevindt. De Raad merkt op dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling en de daarvoor gehanteerde methode thans niet kan betwisten bij de Raad gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, althans toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast. Zijn kritiek dat het onderzoek niet mag gebruikt worden om een leeftijd te bepalen, is dan ook niet dienstig.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij stelt dat het verschil tussen zijn verklaringen en het leeftijdsonderzoek 1,5 jaar is. De commissaris-generaal heeft op pertinente wijze opgemerkt dat verzoeker

tijdens zijn inschrijving bij de DVZ aangaf geboren te zijn op 3 maart 2005. Hij was volgens zijn verklaring op dat ogenblik, op 5 september 2022, aldus 17,5 jaar. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt dat verzoeker op datum van 14 september 2022 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar en aldus op dat ogenblik minstens 19,5 jaar was, wat aldus een verschil betreft tussen zijn verklaringen en het leeftijdsonderzoek van minimum 2 jaar.

Bovendien, door louter op een verschil van anderhalf jaar tussen zijn verklaarde leeftijd en de leeftijd die bleek uit het onderzoek te wijzen, werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het feit dat hij zich onterecht als minderjarige voordeed zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt.

4.7.1.8. Betreffende de motieven *“U zou zijn beschuldigd van verklikking van een operatie van de taliban (CGVS, p. 15). Uw verklaringen over deze operatie zijn echter weinig plausibel. Zo kan niet worden aangenomen dat de taliban op weinig omzichtige wijze dergelijke aanslag zou voorbereiden. Dat daar niemand op de uitkijk stond om eventuele voorbijgangers te spotten, lijkt wel zeer onvoorzichtig. Verder is het erg vreemd dat de taliban u, uw broer en uw twee vrienden, die op dermate korte afstand van de plaatsing zouden zijn gepasseerd dat zij laat in de avond toch nog een gele bidon met bedrading konden opmerken, zomaar lieten passeren (CGVS, p. 15). Indien jullie daar tegen de verwachtingen van de taliban in waren opgedoken op de plaats waar ze zaken uitvoerden die het licht niet mochten zien, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de aanwezige leden dan meteen actie hadden genomen tegen jullie. Een actie waarbij ze jullie het zwijgen oplegden of een andere manier om ervoor te zorgen dat jullie hun plan niet in de kiem zouden smoren en al zeker niet naar de politie of andere overheidstroepen zouden stappen. De taliban ondernam echter geen enkele actie om het voorgaande tegen te houden. Ze gingen integendeel nog in gesprek met jullie waarbij ze simpelweg vroegen om weg te gaan en niet terug te komen (CGVS, p. 16), een reactie van de taliban die gezien de omstandigheden van de feiten weinig aannemelijk is. Dergelijke gang van zaken komt weinig aannemelijk over.*

Er worden verder enkele bijzonderheden opgemerkt betreffende uw rapportage van de feiten. Daar waar u opmerkelijk genoeg meteen onraad rook bij het zien van deze drie gemaskerde personen die een mijn in de grond plaatsten (CGVS p. 15), besloten jullie na de getuigenis vrijwel meteen om aangifte te doen bij de politiecheckpost. Dat jullie diezelfde nacht de feiten nog zouden rapporteren, elk risico naast u neerleggend, en goed wetende dat jullie effectief door de taliban gezien werden en op dat moment de enige voorbijgangers waren, is volstrekt ongeloofwaardig. Bovendien is het zeer onwaarschijnlijk dat u de feiten zomaar zou rapporteren zonder dit eerst met familieleden te bespreken. Ook uw vader bracht u niet op de hoogte (CGVS, p.20). U had uw ouders pas na uw rapportage diezelfde avond nog ingelicht van uw waarnemingen. Zij reageerden begrijpelijkerwijze ontevreden en angstig op uw bekentenis (CGVS, p. 19). Dat u zo roekeloos handelde zonder al na te denken over de reactie van en de gevolgen voor uw gezinsleden, is bovenal merkwaardig. Dergelijke houding lijkt niet in overeenstemming is met het gevaar dat u loopt als getuige. Van een jongeman die een duidelijk zicht had op de controle- en machtsmechanismen van de taliban in zijn regio, is het niet onredelijk om te verwachten dat u eveneens het besef had dat het doorgeven van eender welke informatie over de taliban, ernstige risico's met zich kon meebrengen. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat dit besef bij u op dat moment aanwezig was”, stelt verzoeker vooreerst dat de taliban overal aanwezig zijn in zijn dorp. Dit lijkt niet te stroken niet met verzoekers eerder op het CGVS afgelegde verklaringen. Op het CGVS gevraagd naar de aanwezigheid van de taliban in Kas Aziz Khan, antwoordde verzoeker immers: *“Ze woonden aan de bergen. Achter ons waren bergen. Daar woonden ze en ze vochten soms van daar ook. We woonden onderaan de bergen. Daar was ons dorp en achter ons de berg.”* (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12). Wat er ook van zij, verzoeker beperkt zich tot de stelling dat de taliban overal aanwezig was in het dorp en tot de loutere bewering dat mensen de taliban niet durven te verklikken. Het is weinig aannemelijk dat mocht verzoeker ten tijde van het incident in een omgeving hebben gewoond waar de taliban overal aanwezig zijn en mensen de taliban niet durven te verklikken, hij en zijn twee vrienden alsnog onmiddellijk na het incident de taliban bij de politie gingen verklikken. Verweerder heeft op pertinente wijze in de bestreden beslissing gesteld dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat zij diezelfde nacht de feiten nog zouden rapporteren, elk risico naast zich neerleggend, en goed wetende dat zij effectief door de taliban gezien werden en op dat moment de enige voorbijgangers waren. Verzoeker werpt met zijn betoog geen ander licht op voornoemd motief.

Waar verzoeker stelt dat de taliban zagen dat ze kinderen waren en dat kinderen de taliban niet durven verklikken, dat mocht er sprake zijn van oude mensen, de taliban anders zouden gereageerd hebben, merkt de Raad op dat uit de beslissing van de Dienst Voogdij, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, blijkt dat verzoeker op 14 september 2022 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar en aldus op dat ogenblik minstens 19,5 jaar oud was. Verzoeker verklaarde op het CGVS dat hij 2 tot 2,5 maanden na het incident en bij ontvangst van de eerste dreigbrief (op 8 januari 2021) naar zijn paternale oom verhuisde, na 10 dagen een tweede dreigbrief ontving en 2 à 3 dagen na ontvangst van de tweede dreigbrief uit Afghanistan vertrokken is (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 18-20). Ook verklaarde hij dat het incident plaatsvond een maand of anderhalve maand voor zijn vertrek (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15). Hij

verklaarde tevens dat hij zeven maanden voor de val uit Afghanistan vertrok (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8 en 9). Gelet op verzoekers verklaringen zou het incident waarop zijn asielrelaas gebaseerd is ten vroegste in oktober 2020 hebben plaatsgevonden. Verzoeker zou op dat ogenblik minstens 17,5 jaar geweest zijn en aldus niet dusdanig jong dat kan aangenomen worden dat de taliban, bij het zien van verzoeker, er vanuit gingen dat verzoeker in elk geval een kind was. Bovendien betreft de stelling dat kinderen niet durven om de taliban te verklikken een loutere bewering.

Verzoeker stelt dat verweerder hem zijn roekeloosheid kwalijk neemt zonder rekening te houden met zijn jonge leeftijd, dat hij, wat betreft de roekeloosheid, het voordeel van de twijfel mag verleend worden. Zoals hierboven uiteengezet, was verzoeker, rekening houdend met het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij en zijn verklaringen afgelegd op het CGVS, op het ogenblik van het incident dat de kern van zijn asielrelaas vormt, minstens 17,5 jaar oud. Verweerder heeft rekening gehouden met het feit dat verzoeker op dat ogenblik een 'jongeman' was, doch heeft op pertinente wijze gesteld dat het merkwaardig is dat hij zo roekeloos handelde zonder na te denken over de reactie van en de gevolgen voor zijn gezinsleden, dat dergelijke houding niet in overeenstemming is met het gevaar dat hij loopt als getuige, dat van een jongeman die een duidelijk zicht had op de controle- en machtsmechanismen van de taliban in zijn regio het niet onredelijk is om te verwachten dat hij eveneens het besef had dat het doorgeven van eender welke informatie over de taliban ernstige risico's met zich kon meebrengen, dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat dit besef bij hem op dat moment aanwezig was. Met zijn betoog, waarin hij louter wijst op zijn jonge leeftijd, slaagt verzoeker er niet in om dit motief te weerleggen of er een ander licht op te werpen.

4.7.1.9. Betreffende het motief *"Vervolgens wordt opgemerkt dat uw chronologische voorstelling van de bedreigingen niet lijkt te kloppen. Zo verklaart u dat u getuige was van de plaatsing van de mijn ongeveer een maand tot anderhalve maand voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 15). Echter verklaart u eveneens dat uw familie twee tot tweeënhalve maand na uw getuigenis een eerste dreigbrief, met datum 19/10/1399 (komt overeen met 8 januari 2021), zou hebben ontvangen (CGVS, p. 18). U verklaart dat u op dat moment nog in het dorp verbleef. Ook toen uw familie tien dagen later een tweede brief ontving, was u nog in Afghanistan. Dat terwijl u volgens uw eerdere verklaringen Afghanistan op dat moment reeds had verlaten. Het CGVS merkt deze tegenstrijdigheid op en biedt u de kans hiervoor een verklaring te bieden. U verontschuldigt zich voor deze vergissing en stipt aan dat u steeds ongeveer een periode noemt, maar dat het dus evengoed meer of minder kan zijn (CGVS, p. 19). Dat u geen idee lijkt te hebben wanneer welke bedreiging heeft plaatsgevonden is bovenal merkwaardig. Indien u de bedreigingen effectief zou hebben meegemaakt, zou u daarover ongetwijfeld duidelijke en consistente verklaringen kunnen afleggen, quod non. Inhoudelijk is het bovendien zeer bevreemdend dat uw broer F. (...) in geen enkele van de dreigbrieven vermeld wordt (stukken 4 en 5, vertaling stukken toegevoegd aan blauwe map). Uw jongere broer was nochtans, net als u en uw twee vrienden, aanwezig toen de taliban jullie zag passeren bij het plaatsen van de mijn. Hij werd net als jullie herkend en hij zou na de eerste brief verhuisd zijn naar uw maternale oom in Ibrahimkhel om zichzelf in veiligheid te brengen. Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."*, stelt verzoeker dat verweerder ten onrechte naar de datum van brieven verwijst om van een tegenstrijdigheid te spreken, dat de datum een relatief begrip is in Afghanistan en de meeste taliban laaggeschoolde personen zijn.

De Raad merkt op dat verweerder niet verwijst naar de datum van brieven (van de taliban) om van een tegenstrijdigheid te spreken, doch naar verzoekers chronologische voorstelling van de bedreigingen, die tegenstrijdigheden bevat. Zo wijst de Raad erop dat bovenstaande motieven ook zonder specifieke vermelding van de exacte data staande blijven *"(...) uw chronologische voorstelling van de bedreigingen niet lijkt te kloppen. Zo verklaart u dat u getuige was van de plaatsing van de mijn ongeveer een maand tot anderhalve maand voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 15). Echter verklaart u eveneens dat uw familie twee tot tweeënhalve maand na uw getuigenis een eerste dreigbrief, (...) zou hebben ontvangen (CGVS, p. 18). U verklaart dat u op dat moment nog in het dorp verbleef. Ook toen uw familie tien dagen later een tweede brief ontving, was u nog in Afghanistan. Dat terwijl u volgens uw eerdere verklaringen Afghanistan op dat moment reeds had verlaten"*. Verzoekers betoog dat de meeste taliban laaggeschoolde personen zijn, is in die zin dan ook niet dienstig.

Met zijn betoog dat de datum een relatief begrip is in Afghanistan gaat verzoeker er aan voorbij dat de bedreigingen van de taliban na de verklikking en arrestatie van drie talibs de kern van zijn asielrelaas uitmaken. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het vluchtrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op een chronologische en duidelijke wijze uiteen te

zetten. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij in de bestreden beslissing stelt dat indien hij de bedreigingen effectief zou hebben meegemaakt, hij daarover ongetwijfeld duidelijk en consistente verklaringen zou kunnen afleggen, *quod non*, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Door louter te stellen dat het feit dat de naam van zijn broer niet vermeld staat in de brief geen reden mag zijn om de geloofwaardigheid van zijn vrees in twijfel te trekken, werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat het zeer bevreemdend is dat zijn broer F. in geen enkele van de dreigbrieven vermeld wordt, dat zijn jongere broer nochtans, net als verzoeker en zijn twee vrienden, aanwezig was toen de taliban hen zag passeren bij het plaatsen van de mijn, dat zijn broer net als hen werd herkend en hij na de eerste brief zou zijn verhuisd naar zijn maternale oom in Ibrahimkhel om zichzelf in veiligheid te brengen. De Raad merkt volledigheidshalve op dat de geloofwaardigheid van verzoekers vrees niet uitsluitend in twijfel wordt getrokken door voornoemde vaststelling, doch door het geheel van pertinente vaststellingen, zoals uiteengezet in punt 4.7.1.2.

Wat er ook van zij, de Raad merkt op dat hij het voornoemd motief overtollig acht. De overige motieven van de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 4.7.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat verzoeker er niet in slaagt zijn vrees om gedood te worden door de taliban, die hem zouden beschuldigen van verklikking, aannemelijk te maken. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.7.1.10. Betreffende het motief *“Wat betreft de verblijfplaats van uw familie na uw vertrek, bent u ook al inconsistent. U beweert dat uw ouders en uw twee broers anderhalve week na uw vertrek naar Salim Karwan te Kabul zijn verhuisd omwille van de aanhoudende bedreigingen (CGVS, p. 9). Op de DVZ verklaarde u nochtans dat uw familie op dat moment in Kas Aziz Khan zou wonen (DVZ verklaringen, vraag 13A, p. 7). De confrontatie met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen wordt door u beantwoord met een veelzeggende stilte (CGVS, p. 21). Ook wat betreft het vertrek van uw broer F. (...) bent u tegenstrijdig. Hij zou op moment van uw interview bij de DVZ op 15 februari 2023 pas uit Afghanistan vertrokken zijn, zo verklaarde u daar (DVZ verklaringen, vraag 18, p. 9). Op het moment van uw aankomst in België zou F. (...) namelijk nog in Kas Aziz Khan hebben gewoond (Fiche NBMV dd. 5/09/2022, p. 3), en niet in Ibrahimkhel bij uw maternale oom, hetgeen u op het CGVS beweert (CGVS, p. 9).”,* stelt verzoeker dat hij bij de DVZ gevraagd werd vanwaar zijn ouders afkomstig zijn, dat hij de vraag over de huidige verblijfplaats niet correct heeft begrepen, dat hetzelfde geldt voor wat betreft het vertrek van zijn broer.

De Raad merkt ook hier op dat hij het voornoemd motief overtollig acht. De overige motieven van de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 4.7.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat verzoeker er niet in slaagt zijn vrees om gedood te worden door de taliban, die hem zouden beschuldigen van verklikking, aannemelijk te maken. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.7.1.11. Waar verzoeker stelt dat hij laaggeschoold is en her en der fouten gemaakt heeft maar dat deze fouten geen reden mogen zijn om de vrees voor vervolging in twijfel te trekken, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker op het CGVS verklaarde tot de vijfde of zesde graad naar school te zijn geweest (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10). Verder verduidelijkt hij geenszins dat hij dermate laaggeschoold zou zijn dat hij niet in staat zou zijn om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan en/of om zijn vluchtrelaas aan de hand van coherente, doorleefde, gedetailleerde en aannemelijke verklaringen uiteen te zetten. Van verzoeker, een volwassen persoon, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze, gedetailleerde wijze kan weergeven. Verzoeker toont met dit vaag betoog niet aan dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat hij er niet in slaagt zijn vrees om gedood te worden door de taliban, die hem zouden beschuldigen van verklikking, aannemelijk te maken.

4.7.1.12. Waar verzoeker stelt dat verweerder over het hoofd heeft gezien dat Afghanen in Afghanistan mensen zoals hem van spionage beschuldigen, dat in het verleden meerdere Afghanen die in Pakistan en Iran geboren en getogen waren zich schuldig gemaakt hebben aan spionage voor deze twee landen, stelt de Raad vast dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik enig gewag heeft gemaakt van deze problemen of deze vrees, zodat hij de commissaris-generaal niet dienstig kan verwijten dit over het hoofd te hebben gezien. De Raad wijst er hierbij op dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over zijn verzoek. Het kan niet ernstig worden genoemd dat verzoeker, indien hij hierdoor werkelijk een vrees koestert, pas voor het eerst in zijn verzoekschrift aangeeft dat Afghanen in

Afghanistan mensen zoals hem – waarbij hij verwijst naar Afghanen die in Pakistan en Iran geboren en getogen zijn – van spionage beschuldigen. Bovendien laat verzoeker na zijn bewering dat Afghanen in Afghanistan mensen zoals hem van spionage beschuldigen te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in de toekomst in Afghanistan problemen zou kennen omdat hij door andere Afghanen beschuldigd zou worden van spionage.

4.7.1.13. Bij zijn aanvullende nota van 31 mei 2024 voegt verzoeker een kopie van de voorkant van een Proof of Registration-kaart (hierna: PoR-kaart) op naam van zijn moeder, B.G., een kopie van de voorkant van een PoR-kaart op naam van Z.U. en een kopie van de achterkant van een PoR-kaart met nr. CG (...).

De Raad merkt vooreerst op dat de naam Z.U. op de kopie van de voorkant van één van de PoR-kaarten de naam van verzoeker betreft alsook dat de erop vermelde naam van de vader de naam betreft die verzoeker heeft opgegeven van zijn vader. In zoverre deze PoR-kaart aldus deze van verzoeker is, wijst de Raad erop dat nergens in de bestreden beslissing werd betwist dat verzoeker een tijd in Pakistan heeft verbleven. Ook met betrekking tot zijn familie wordt dit gegeven niet betwist. Verzoeker verklaarde op het CGVS echter dat hij en zijn familieleden twee jaar voor zijn vertrek terug naar Afghanistan verhuisden en dat zijn familieleden thans in Kabul wonen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6, 8). De voorgelegde kopieën werpen geen ander licht op deze verklaringen. Verder merkt de Raad op dat het CG-nummer dat vermeld staat op de kopie van de achterkant van de PoR-kaart geenszins overeenkomt met de CG-nummers die vermeld staan op de voorgelegde kopie van de voorkant van de PoR-kaart op naam van B.G. en van de PoR-kaart op naam van Z.U. Uit de kopie van de voorkant van deze kaarten kan niet afgeleid worden wanneer ze werden afgeleverd.

Ten overvloede wijst de Raad er wel nog op dat de voorgelegde PoR-kaarten kopieën betreffen en deze bewijswaarde ontberen omwille van de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk. Verder wijst de Raad er ook nog op dat uit de kopie van de voorkant van de PoR-kaart van Z.U. blijkt dat hij thans 24 jaar is, wat aldus opnieuw geenszins strookt met verzoekers verklaringen dat hij bij aankomst in België minderjarig was.

4.7.1.14. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7.1.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.7.2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met zijn profiel als iemand die totaal vervreemd is van het land van herkomst door zijn leven in Pakistan en in Europa, dat hij door dit lang verblijf eveneens verwesterd is. Hij betoogt dat mocht een terugkeer een optie zijn geweest, hij al eerder zou teruggekeerd zijn naar zijn land van herkomst, dat het feit dat hij drie jaar rondloopt op zoek naar bescherming een bewijs is dat hij niet kan terugkeren, dat terugkeerders door de taliban ook vaak worden beschouwd als ongelovige personen, dat ook personen die als verwesterd worden beschouwd in Afghanistan een risico lopen op vervolging, dat dit blijkt uit talrijke bronnen, dat de UNHCR-richtlijnen voor het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van asielzoekers uit Afghanistan van 2018 terugkerende Afghanen die gezien worden als verwesterd als een risicogroep erkennen. Verzoeker verwijst naar het Nansen Profiel 3-21 “*De beschermingsnood van Hazara’s in Afghanistan.*” Hij betoogt dat jonge Afghanen die meer dan drie jaar in Europa wonen totaal veranderd zijn en dat het onmenselijk is om hen na een verblijf van twee jaar bescherming te weigeren, dat hij ‘net als deze 55 terugkeerders’ vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa, dat de taliban weten dat alle asielverhalen van de Afghaanse asielzoekers tegen de taliban zijn, dat dit werd overgenomen in het arrest nr. 290 024 van de Raad van 8 juni 2023, dat er rekening gehouden moet worden met een rapport van DRC over ‘Marginalised groups’, dat het gegeven dat hij na de machtswijziging nog steeds in Europa woont een bewijs is dat hij niet

loyaal is aan het regime van de taliban. Hij meent dat in zijn geval het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is.

In zijn aanvullende nota van 30 mei 2024 verwijst verzoeker naar een artikel van InfoMigrants “*Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d'Europe seront "traduits en justice"*” van 31 augustus 2021. Hij stelt dat de woordvoerder van de taliban heeft verteld dat deze Afghanen bij hun terugkeer moeten veroordeeld worden.

Bij zijn aanvullende nota van 31 mei 2024 voegt verzoeker een deelcertificaat “*BE NT 2 – Breakthrough 1*” waaruit blijkt dat hij een module uit de opleiding “*Nederlandse tweede taal – richtgraad 1*” met vrucht heeft beëindigd. Hij voegt tevens een arbeidsovereenkomst met S. betreffende interimarbeid.

Bij zijn aanvullende nota van 14 juni 2024 voegt verzoeker een aanbevelingsbrief van B.D., bestuurder bij A. bv, waaruit blijkt dat verzoeker al enige tijd bij A. bv werkt via interim en hij een plichtsbewuste werker is, zich goed heeft ingewerkt, de taken zeer snel en correct uitvoert, goed communiceert in het Engels, de procedures en gemaakte afspraken volgt en goed kan samenwerken met collega's.

4.7.2.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in

Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een 'mahram'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze

veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Zoals verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota van 30 mei 2024 aanvoert, benadrukte de opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*, 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de Taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.7.2.3. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent betreffende verzoeker:

"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

4.7.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter hebben verbleven in een westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengen, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviséerd/vervolgd.

4.7.2.5. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Waar verzoeker stelt dat het feit dat hij drie jaar rondloopt op zoek naar bescherming een bewijs is dat hij niet kan terugkeren, gaat hij eraan voorbij dat hij zijn nood aan internationale bescherming *in concreto* dient aan te tonen en het niet louter kan afgeleid worden uit het feit dat hij enkele jaren in België is, daar ook andere beweegredenen een verblijf in België kunnen verantwoorden. De Raad merkt tevens op dat verzoeker thans geen drie jaar in België verblijft, doch slechts bijna twee jaar.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels bijna twee jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds september 2022, *in casu* bijna twee jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

De Raad merkt verder op dat zelfs als kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, hij nalaat om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Pakistan en in België hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn vijf à zes jaar in Afghanistan heeft gewoond (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4), in Pakistan ook een aantal Afghaanse vrienden had (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7-8), voor zijn vertrek twee jaar in Afghanistan heeft gewoond alwaar hij constructiewerk deed en naar de moskee ging (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10) zonder noemenswaardige incidenten, behoudens het incident en de daaropvolgende bedreigingen aangevoerd als vluchtrelaas (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 18) – dat aldus ongeloofwaardig werd bevonden – en hij nog steeds de Afghaanse nationaliteit bezit. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, twee broers en paternale oom nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6, 9). Daarenboven verklaarde verzoeker nog wekelijks contact te onderhouden met zijn familie via Whatsapp (persoonlijk onderhoud, 9).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde moslim te zijn (verklaring DVZ, nr. 9).

Verzoeker stelt op algemene wijze dat terugkeerders door de taliban ook vaak als ongelovige personen beschouwd worden, maar laat na concreet toe te lichten waarom de taliban hem bij een terugkeer naar Afghanistan als ongelovige zullen beschouwen, te meer hij zichzelf op de DVZ als moslim beschreef (verklaring DVZ, nr. 9) en thans niet stelt ongelovig te zijn.

Betreffende het voorgelegde deelcertificaat "*BE NT 2 – Breakthrough 1*", de arbeidsovereenkomst met S. en de aanbevelingsbrief van verzoekers werkgever, merkt de Raad op dat een tewerkstelling, het aanleren van het Nederlands en het communiceren in het Engels niet aantonen dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Deze stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan zijn tewerkstelling en zijn kennis van de Nederlandse en Engelse taal op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Waar verzoeker stelt dat jonge Afghanen die meer dan drie jaren in Europa wonen totaal veranderd zijn, beperkt hij zich tot een algemene, blote bewering die hij op geen enkele wijze staft of onderbouwt. Bovendien toont verzoeker met dit betoog hoogstens aan dat hij zich wil aanpassen aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit kan niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar zijn verblijf in België gedurende bijna twee jaar en naar een tewerkstelling in België en het volgen van een cursus Nederlands maakt niet aannemelijk dat zijn levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in België, zijn tewerkstelling en zijn kennis van de Nederlandse taal, geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van bijna twee jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker toont met zijn betoog en de voorgelegde stukken niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van een gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

4.7.2.6. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota van 31 mei 2024 naar arrest nr. 292 532 van de Raad van 2 augustus 2023 en arrest nr. 305 082 van de Raad van 18 april 2024 en betoogt dat hierin wordt gesteld dat er niet redelijkerwijze kan verwacht worden dat de verzoeker in kwestie bij een terugkeer naar Afghanistan opnieuw al de onderzoeken dient te ondergaan en de behandelingen die hij in België gekregen heeft, verzwijgt, dat hij met een medisch attest en talloze andere medische stukken in zijn asiëldossier wenst aan te tonen dat hij nog steeds onder intensieve behandeling is en met verwijzing naar voornoemde arresten wenst aan te tonen dat de Raad in het verleden mensen zoals hem internationale bescherming gegeven heeft. Ter terechtzitting van 31 mei 2024 betoogt verzoekers raadsman dat ziekenhuizen in Afghanistan hem niet zullen willen behandelen, daar het ziekenhuispersoneel aanhangers zijn van de taliban.

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota van 14 juni 2024 medische stukken. De Raad stelt vast dat uit de voorgelegde medische stukken niet blijkt dat verzoeker thans nog een actuele medische problematiek heeft. Evenmin blijkt uit deze stukken dat hij nog steeds onder intensieve behandeling is of dat er in zijn hoofd nog een medische behandeling en/of opvolging vereist is. Verzoeker verduidelijkt dan ook niet waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan opnieuw al de onderzoeken dient te ondergaan, noch verduidelijkt hij in welke omstandigheden hij de behandelingen die hij in België gekregen heeft, zou dienen te vermelden of te verzwijgen, noch minder dat deze omstandigheden zich zullen voordoen.

Waar verzoeker verwijst naar arrest nr. 292 532 van de Raad van 2 augustus 2023 en arrest nr. 305 082 van de Raad van 18 april 2024, merkt de Raad op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Met voornoemd betoog maakt verzoeker aldus niet aannemelijk dat hij, omwille van een actuele medische problematiek en/of de daarvoor vereiste behandeling en/of opvolging bij een terugkeer naar Afghanistan zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan en geïsoleerd zal worden. Evenmin brengt verzoeker enig ander concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO “*COI query Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Met het betoog dat mocht een terugkeer een optie zijn geweest, hij al eerder zou zijn teruggekeerd, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering. Verzoeker reikt in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geïsoleerd omwille van zijn verblijf in Europa.

4.7.2.7. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 14 juni 2024 een betoog voert omtrent terugkeer en het gebrek aan informatie over de situatie van terugkeerders uit het Westen, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Voorts blijkt uit de aanvullende nota van verweerder van 17 mei 2024 wat volgt:

“De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Reizigers die het land binnenkomen kunnen ondervraagd worden door de de facto autoriteiten. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.”

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 14 juni 2024 bemerkt dat de taliban hun controle op verplaatsingen in het land vergroten door meer personeel aan te werven voor het bezetten van checkpoints, verwijst de Raad naar wat hierover werd uiteengezet in de nota van 17 mei 2024 van verweerder, zoals hierboven weergegeven. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofd van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

4.7.2.8. Verzoekers betoog inzake het gebrekkig onderzoek naar het risico omwille van (toegeschreven) verwestering en terugkeer uit het Westen en zijn kritiek op de beschikbare landeninformatie die wordt gehanteerd en die hij nog steeds onvoldoende acht, te meer gelet op het feit dat er sinds de machtsovername slechts enkele Afghanen gedwongen lijken te zijn teruggekeerd uit Europa, kan niet anders doen besluiten. De Raad wijst erop dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

4.7.2.9. In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind en in zijn aanvullende nota van 14 juni 2024 stelt dat de taliban een veel strengere en eigen versie van de islam toepast, zodat dit aanleiding zal geven tot zwaar psychische problemen, waarvoor geen hulp voorradig is, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een

repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota van 14 juni 2024 louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen. De Raad stelt nog vast dat uit de aanvullende nota van 14 juni 2024 geenszins blijkt uit welke paragrafen van het verslag van HRW van februari 2024 verzoeker afleidt dat de toepassing door de taliban van de veel strengere en eigen versie van de islam aanleiding geeft of zal geven tot zwaar psychische problemen. Uit een artikel van HRW van 6 december 2023, “*Schools are Failing Boys Too*” blijkt weliswaar dat de door HRW geïnterviewden stelden dat de mensenrechten-, economische en humanitaire crisis in Afghanistan diepgaande negatieve gevolgen heeft gehad voor de mentale gezondheid van vele jongens, dat het beleid en het gedrag van de taliban bijdragen aan hun angst en dat de studenten waarmee HRW sprak allemaal hun gebrek aan hoop voor de toekomst onder talibanbeleid uitspraken, doch blijkt hieruit geenszins dat de toepassing door de taliban van de veel strengere en eigen versie van de islam *ipso facto* aanleiding geeft of zal geven tot zwaar psychische problemen.

4.7.2.10. Waar verzoeker in zijn op 14 juni 2024 neergelegde aanvullende nota onderstreept dat het standpunt van UNHCR en IOM betreffende een stop op gedwongen terugkeer ongewijzigd blijft en ter staving hiervan citeert uit het persbericht “*UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety*” van 7 oktober 2023, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu, het weze herhaald, noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

4.7.2.11. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota van 30 mei 2024 verwijst naar arrest nr. 290 024 van de Raad van 8 juni 2023, stelt dat dit volledig van toepassing is op zijn situatie en meent dat het argument dat arresten in continentale rechtssystemen geen precedentenwerking hebben niet dienstig kan ingeroepen worden daar dit dossier niet over een individu gaat maar over alle Afghanen die geïnterviewd worden door de hoogste religieuze leider van de taliban, kan hij niet gevolgd worden. Nog los van het feit dat het desbetreffende dossier wel degelijk over een individu gaat, ziet de Raad niet in waarom er niet zou op kunnen op gewezen worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Daarnaast kan verzoeker geenszins dienstig laten uitschijnen dat uit het voormelde arrest zou blijken dat het niet gaat over het individu en dat alle Afghanen geïnterviewd worden door de hoogste religieuze leider van de taliban. In het voormelde arrest wordt immers onder meer uitdrukkelijk gesteld “*Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.*” en “*Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.*” Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar 's Raads arrest nr. 290 049 van 8 juni 2023, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Door louter te stellen dat het gaat om een gelijkaardige situatie betreffende een lang verblijf in Pakistan en te vragen dit arrest toe te passen, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.7.2.12. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.7.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.7.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”). Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de

voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Hij verwijst in het tweede middel van zijn verzoekschrift weliswaar naar een arrest van de rechtbank van Zwolle, doch hij laat na deze beslissing bij zijn verzoekschrift te voegen of een werkende hyperlink toe te voegen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van deze rechtspraak. Alleszins stelt verzoeker zelf dat deze rechtspraak kadert in de beoordeling van een intern vluchtalternatief, wat *in casu* niet aan de orde is. Bovendien kan worden opgemerkt dat deze rechtspraak dateert van 2013 en dus onmogelijk uitspraak kan doen over de vraag of de huidige humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door een specifieke actor.

Verzoeker voert in het tweede middel nog aan dat hoewel de situatie “*duizend keer beter*” was voor de Afghanen tijdens “*de Ghani en Karzai’s regime*”, het CGVS toen toch een subsidiaire beschermingsstatus toekende aan de Afghanen die geboren en getogen waren in Pakistan. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoe dan ook toont verzoeker aan de hand van dit betoog niet aan dat er actueel sprake is van een actor in de zin van artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet en van een element van opzettelijkheid, waardoor er *in casu* toepassing zou kunnen worden gemaakt van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er op dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt. Er wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst/nationaliteit op het tijdstip van de beslissing, met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Elk verzoek dient met andere woorden individueel te worden onderzocht, waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Zijn loutere bewering dat het CGVS tijdens “*de Ghani en Karzai’s regime*” een subsidiaire beschermingsstatus toekende aan de Afghanen die geboren en getogen waren in Pakistan, hoewel die situatie “*duizend keer beter*” was, is dan ook niet dienstig.

In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota van 14 juni 2024 stelt dat het steeds duidelijker is dat de taliban wel degelijk verantwoordelijk is voor de huidige situatie en hiermee zou wensen te wijzen op de economisch-financiële sancties met hindernissen op vlak van humanitaire hulpverlening, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren

op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoede van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een artikel van Unicef "*Helpt Afghaanse kinderen onder vijf jaar loopt risico op ondervoeding*" van 6 oktober 2021 en naar een artikel van Richard Donk "*Aftellen naar een regelrechte catastrofe in Afghanistan*" van 28 oktober 2021. In zijn aanvullende nota's verwijst hij naar een artikel van Stockholm Khaama "*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*" van 17 maart 2024, het UNAMA "*Report on Afghanistan*" van maart 2024 en een artikel van Ariana News "*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*" van 16 maart 2024. Verzoeker betoogt dat het percentage van actuele ondervoeding in Afghanistan een belangrijk element is voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de taliban 2,5 jaar aan de macht zijn en ze zelfs op 15 maart 2023 The Swedish Committee hebben weggejaagd uit Afghanistan, dat uit het verslag van UNAMA blijkt dat de situatie in Afghanistan op vele vlakken verslechterd is, vooral nu 69% van de bevolking onder de armoedegrens leeft, dat uit het verslag van UNAMA van maart 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land zijn vergroot en de checkpoints worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de economische situatie niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en aldus zo het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. De Raad wijst erop dat verzoeker het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen, *in concreto* aannemelijk moet maken. Er mag immers van hem worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is echter door het louter verwijzen naar bovenvermelde artikelen en rapporten, *in casu* niet het geval.

4.7.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hij toont dit evenmin aan door, onder meer onder verwijzing naar recent rapport van Human Right Watch, te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia. Ook door te wijzen op het feit dat hij zal terugkeren na een verblijf in Europa toont hij dit niet aan.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, twee broers en paternale oom nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6, 9). Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker nog wekelijks contact heeft met zijn familie via WhatsApp (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9).

Betreffende zijn verwijzing naar het feit dat hij zal terugkeren na een verblijf in Europa, wijst de Raad er ook nog op dat uit wat voorafgaat is gebleken dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.7.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.7.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.8.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en '*Islamic State Khorasan Province*' (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de '*National Resistance Front*' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van '*Improvised Explosive Devices*' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige '*Afghan National Defense and Security Forces*' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

Verzoekers familie zou intussen in Kabul wonen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6-7). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

4.8.3. Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota van 14 juni 2024, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Door louter de uitdagingen bij het verzamelen van informatie en mogelijke onderrapportering van het aantal geweldsincidenten door bronnen ter plaatse te benadrukken, daarbij onder meer verwijzend naar dezelfde bronnen waarop bovenstaande analyse gebaseerd is, toont verzoeker niet aan dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven in punt 4.4.

Verzoeker citeert uit nieuwsberichten, rapporten en richtlijnen, waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan, nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in punt 4.8.2. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Laghman alsnog een reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, noch dat er op heden in de provincie Kabul alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Waar verzoeker in de aanvullende nota van 14 juni 2024 verwijst naar een vernietigingsarrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023 in het kader waarvan verzoeker meent dat dezelfde redenering moet worden toegepast op verzoeker, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en dat er momenteel meer recente info aanwezig is.

De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar arrest nr. 290 049 van de Raad van 8 juni 2023, herhaalt de Raad dat dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.8.4. De Raad merkt voorts nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker zet geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen, die volgens hem het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoeker in te vullen. In de mate dat verzoeker zou verwijzen naar zijn verblijf in het Westen, zijn (vermeende) verwestering, zijn verblijf in Pakistan of zijn vluchtrelaas, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds *supra* werd vastgesteld.

4.8.5. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.11. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER